

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 22 marca 1989 r.

Nr 16

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

84 — z dnia 10 marca 1989 r. w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych i maksymalnych	285
85 — z dnia 14 marca 1989 r. w sprawie wykonywania kary ograniczenia wolności	286
86 — z dnia 16 marca 1989 r. w sprawie upoważnienia organów administracji państwowej do określania zasad opracowywania norm kosztorysowych i ich wydawania oraz ustalania niektórych cen urzędowych	288

ROZPORZĄDZENIA:

87 — Ministra Finansów z dnia 8 marca 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie taryfy składek za ubezpieczenie ustawowe środków trwałych przedsiębiorstw państwowych od ognia, huraganu, powodzi i innych zdarzeń losowych	289
88 — Ministra Finansów z dnia 8 marca 1989 r. uchylające rozporządzenie w sprawie opodatkowania podatkiem scalonym niektórych jednostek gospodarki społecznej	291
89 — Ministra Finansów z dnia 17 marca 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zwolnienia od podatku od spadków i darowizn niektórych darowizn oraz podwyższenia kwot wartości rzeczy i praw majątkowych nie podlegających opodatkowaniu oraz wyłączonych z podstawy opodatkowania tym podatkiem	291
90 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin i w sprawie wypłaty świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia	291
91 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1989 r. w sprawie kategorii osób, które mogą posiadać broń bez pozwolenia wydanego przez właściwe organy podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych	292

84

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1989 r.

w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych i maksymalnych.

Na podstawie art. 359 § 3 Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99 oraz z 1989 r. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość odsetek ustawowych ustala się na 55% w stosunku rocznym.

§ 2. 1. Osoby fizyczne i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej, utworzone zgodnie z przepisami prawa, nie mogą zastrzegać ani pobierać w pieniądzu lub w innych wartościach odsetek przewyższających 66% w stosunku rocznym.

2. Postanowienia umów sprzeczne z przepisem ust. 1

są nieważne co do korzyści majątkowych ponad granicę określoną w tym przepisie.

§ 3. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1964 r. w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych i maksymalnych (Dz. U. Nr 47, poz. 321),
- 2) § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1985 r. w sprawie zasad rozliczeń pieniężnych jednostek gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 43, poz. 204 oraz z 1988 r. Nr 11, poz. 86 i Nr 35, poz. 273).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: M. F. Rakowski

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 marca 1989 r.

w sprawie wykonywania kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 120 § 4 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Tryb wyznaczania zakładów pracy, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności

§ 1. 1. Zakłady pracy, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności z rygiorem nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne lub z rygiorem podjęcia pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem, wyznacza, na wniosek prezesa sądu wojewódzkiego, wojewoda spośród zakładów pracy, dla których organem założycielskim jest terenowy organ administracji państwowej, po porozumieniu z kierownikami tych zakładów.

2. Na wniosek prezesa sądu wojewódzkiego wojewoda może również wyznaczyć inne uspołecznione zakłady pracy, za zgodą kierowników tych zakładów.

3. Wykaz wyznaczonych zakładów pracy, o których mowa w ust. 1 i 2, zwanych dalej „zakładami pracy”, wojewoda przesyła prezesowi sądu wojewódzkiego.

Rozdział 2

Obowiązki zakładów pracy i instytucji w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności z rygiorem nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne

§ 2. Zakład pracy oraz instytucja użyteczności publicznej, w której jest wykonywana kara ograniczenia wolności, powinny tak zorganizować pracę skazanych, aby była ona wydajna i kształtowała społecznie pożądaną postawę skazanych.

§ 3. 1. Zakłady pracy są obowiązane zgłaszać właściwemu sądowi rejonowemu możliwości wykonywania w nich kary ograniczenia wolności z rygiorem nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne.

2. W zgłoszeniu należy wskazać rodzaj pracy i ilość miejsc pracy, którą mogliby wykonywać skazani, oraz przewidywaną liczbę godzin pracy w przeliczeniu na jednego skazanego. O zmianie tych danych zakład pracy jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić właściwy sąd rejonowy.

§ 4. 1. Zakład pracy jest obowiązany przyjąć skazanego skierowanego przez sąd w celu wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne.

2. Zakład pracy określa rodzaj pracy, jeżeli nie zostało to określone przez sąd przy kierowaniu do wykonania orzeczenia.

3. Przy przydziale pracy należy uwzględnić wiek, stan zdrowia i w miarę możliwości umiejętności skazanego.

4. Zakład pracy jest obowiązany zapewnić skazanemu bezpieczne i higieniczne warunki pracy, odzież ochronną oraz sprzęt ochrony osobistej, przysługujące dla danego rodzaju pracy, oraz zapoznać go z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy.

5. Kobiet i młodocianych nie wolno kierować do wykonywania prac im wzbronionych.

6. Do prac, które mogą wykonywać tylko osoby odpowiadające określonym wymogom sanitarno-epidemiologicznym, kieruje się jedynie skazanych spełniających te wymogi.

§ 5. Zakład pracy jest obowiązany ubezpieczyć skazanego od następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z wykonywaniem pracy.

§ 6. 1. Zakład pracy przydziela skazanemu pracę w wymiarze godzin określonym w orzeczeniu i dokonuje rozdziału godzin pracy na tygodnie i dni w sposób odpowiadający organizacji pracy wykonywanej przez skazanego. Przy rozdziale godzin pracy należy w miarę możliwości uwzględnić prośbę skazanego.

2. Czas pracy skazanego nie pozostającego w stosunku pracy nie powinien przekraczać 8 godzin na dobę; na prośbę skazanego może być przedłużony do 12 godzin.

3. Skazanemu pozostającemu w stosunku pracy należy przydzielić pracę, którą może wykonywać w czasie, w którym nie wykonuje pracy w miejscu swojego zatrudnienia. Czas pracy skazanego nie powinien przekraczać łącznie 8 godzin na dobę; na prośbę skazanego może być przedłużony do 12 godzin, chyba że zakład pracy, w którym pozostaje on w stosunku pracy, zgłosi sprzeciw w tym zakresie.

§ 7. 1. Zakład pracy kieruje skazanych do pracy w zorganizowanych grupach.

2. W uzasadnionych wypadkach zakład pracy może wyznaczyć skazanemu indywidualną normę pracy odpowiadającą liczbie godzin, które mają być przepracowane w danym dniu.

3. Praca skazanych odbywa się w formie pracy dozorowanej.

§ 8. 1. Zakład pracy wyznacza i wskazuje sądowi pracownika odpowiedzialnego za organizowanie i dozоровanie pracy skazanych oraz przebieg tej pracy, zwanego dalej „wyznaczonym pracownikiem”.

2. Wyznaczony pracownik jest obowiązany prowadzić wymaganą przez sąd dokumentację przebiegu pracy skazanego, uczestniczyć na wezwanie sądu w posiedzeniach w postępowaniu wykonawczym oraz, w razie niezbędnej potrzeby, w organizowanym przez sąd szkoleniu specjalistycznym.

§ 9. 1. Zakład pracy ustala harmonogram pracy skazanych, obejmujący czas, miejsce i rodzaj pracy, na okres co najmniej jednego miesiąca. Odpis harmonogramu zakład przekazuje sądowi.

2. Zakład pracy przekazuje sądowi w terminach przez sąd określonych informację o liczbie godzin przepracowanych przez skazanego, rodzaju wykonywanej pracy oraz jego stosunku do pracy.

3. Zakład pracy jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić sąd o przeszkodzie uniemożliwiającej wykonywanie kary.

§ 10. Zakład pracy jest obowiązany pouczyć skazanego o obowiązku sumiennej i wydajnej pracy oraz przestrzegania ustalonego organizacją pracy porządku i dyscypliny.

§ 11. Zakład pracy jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić sąd o dacie rozpoczęcia i zakończenia wykonywania pracy, a także informować sąd o niezgłoszeniu się skazanego do zakładu pracy, o niepodjęciu przydzielonej mu pracy, o jej opuszczeniu bez usprawiedliwienia, o niesumiebnym i niewydajnym wykonywaniu pracy oraz o uporczywym nieprzestrzeganiu ustalonego organizacją pracy porządku i dyscypliny.

§ 12. 1. Zakład pracy jest obowiązany prowadzić ewidencję prac wykonywanych przez skazanych.

2. Z kwot odpowiadających wynagrodzeniu, jakie za wykonywaną pracę należałoby zapłacić, gdyby została wykonana na podstawie umowy o pracę lub umowy o świadczenie usług, zakład pracy pokrywa koszty związane z organizowaniem robót wykonywanych przez skazanych, a zwłaszcza wydatki na odzież ochronną oraz sprzęt ochronny osobistej, jak również na ubezpieczenie skazanych od następstw nieszczęśliwych wypadków i wynagrodzenie wyznaczonych pracowników.

§ 13. 1. Wysokość wynagrodzenia wyznaczonych pracowników z tytułu organizowania i dozоровania pracy skazanych jest uzależniona od liczby skazanych pozostających pod ich dozorem.

2. Wyznaczony pracownik, dozоровujący pracę skazanych w liczbie do 10 osób, otrzymuje zryczałtowane wynagrodzenie miesięczne w wysokości od 2 do 20% jego wynagrodzenia zasadniczego.

3. W razie konieczności dozоровania pracy skazanych w liczbie powyżej 10 osób, można powierzyć wyznaczonemu pracownikowi dozоровanie skazanych bez dodatkowego wynagrodzenia, zwalniając go jednocześnie od innych obowiązków pracowniczych.

4. Wysokość wskaźnika procentowego, o którym mowa w ust. 2, powinna być uzależniona od zakresu wykonywanych zadań i liczby skazanych pozostających pod dozorem.

5. Z kwot, o których mowa w § 12 ust. 2, za zgodą sądu wykonującego orzeczenie, mogą być wypłacane wyznaczonym pracownikom nagrody za wyróżniające wykonywanie swoich obowiązków, jak również z tytułu osiągniętych wyników pracy przez skazanych.

§ 14. Zakładom pracy, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności z rygiorem nieodpłatnej dozоровanej pracy na cele publiczne, przysługuje ulga w podatku dochodowym w wysokości 30% kwot, o których mowa w § 12 ust. 2.

§ 15. Przepisy § 4—14 stosuje się odpowiednio do instytucji użyteczności publicznej, z uwzględnieniem ich statusu prawnego i zadań.

Rozdział 3

Obowiązki zakładów pracy w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności z rygiorem pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem

§ 16. Potrąceń z wynagrodzenia skazanego dokonuje się w stosunku procentowym określonym w orzeczeniu, biorąc za podstawę składniki otrzymywanego przez skazanego wynagrodzenia, z wyjątkiem dopłat:

- 1) z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych,
- 2) z tytułu pracy w godzinach nocnych,
- 3) za pracę w warunkach szkodliwych, uciążliwych i niebezpiecznych

oraz kwot wypłacanych nagród jubileuszowych.

§ 17. Zakład pracy przekazuje na rachunek dochodów budżetowych sądu rejonowego, sprawującego nadzór nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności, kwoty potrącane na rzecz Skarbu Państwa z wynagrodzeń skazanych. Jeżeli kwoty te mają być potrącane na cel społeczny, zakład pracy przekazuje potrąconą kwotę na rachunek instytucji społecznej realizującej ten cel.

§ 18. Do zakładów pracy, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności z rygiorem pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem, oraz do wyznaczonych pracowników stosuje się odpowiednio przepisy § 2, 8, 9 ust. 2 i 3, § 10 i 11.

Rozdział 4

Obowiązki zakładów pracy w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności z rygiorem podjęcia pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem

§ 19. 1. Zakłady pracy są obowiązane zgłaszać właściwemu sądowi rejonowemu możliwości zatrudnienia skazanych na karę ograniczenia wolności z rygiorem podjęcia pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem.

2. Zakład pracy jest obowiązany przyjąć do pracy skazanego w celu wykonywania pracy z rygiorem potrącenia części wynagrodzenia za pracę.

3. Obowiązek określony w ust. 2 dotyczy istniejących w zakładzie pracy wolnych miejsc pracy oraz miejsc pracy utworzonych w celu zatrudnienia skazanych.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli dojazd skazanego publicznymi środkami lokomocji do miejscowości, w której praca ma być wykonywana, trwałby w jedną stronę dłużej niż godzinę, chyba że skazany może dojeżdżać środkami lokomocji zakładu pracy lub zakład pracy ma możliwość jego zakwaterowania.

§ 20. 1. Podjęcie pracy przez skazanego powoduje nawiązanie stosunku pracy na okres kary ograniczenia wolności z rygiorem pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem. Do stosunku pracy skazanego stosuje się przepisy prawa pracy, z ograniczeniami wynikającymi z rygorów kary ograniczenia wolności.

2. W okresie, przez który skazany ma być zatrudniony, rozwiązanie stosunku pracy wymaga zgody sądu.

§ 21. Przy przydziale pracy skazanemu należy uwzględnić jego wiek, stan zdrowia oraz w miarę możliwości posiadane kwalifikacje zawodowe.

§ 22. Do zakładów pracy zatrudniających skazanych na karę ograniczenia wolności z rygiorem podjęcia pracy ze zmniejszonym wynagrodzeniem, jak również do wyznaczonych pracowników stosuje się odpowiednio przepisy § 2, 8, 9 ust. 2 i 3, § 10, 11, 12 ust. 2, § 13, 14, 16 i 17, z tym że ulga w podatku dochodowym, o której mowa w § 14, jest obliczana od wynagrodzeń skazanych.

Rozdział 5

Przepisy końcowe

§ 23. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o wojewodzie, rozumie się przez to również prezydenta miasta: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi.

§ 24. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio przy wykonywaniu kary ograniczenia wolności orzeczonej za wykroczenia, z uwzględnieniem odmienności tej kary orzekanej za wykroczenia i właściwości organów orzeczniczych w tych sprawach.

§ 25. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1970 r. w sprawie obowiązków uspołecznionych zakładów pracy w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

86

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1989 r.

w sprawie upoważnienia organów administracji państwowej do określania zasad opracowywania norm kosztorysowych i ich wydawania oraz ustalania niektórych cen urzędowych.

Na podstawie art. 12 ust. 3 oraz art. 18 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Upoważnia się Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa do:

1) określania zasad opracowywania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych obiektów i robót budowlanych,

2) opracowywania i wydawania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2.

2. Upoważnia się do opracowywania i wydawania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych:

- 1) Ministra Kultury i Sztuki — dla robót związanych z konserwacją obiektów zabytkowych,
- 2) Ministra Przemysłu — dla robót:
 - a) montażowych maszyn i urządzeń górniczych oraz mechanicznej przeróbki węgla,

- b) górniczych podziemnych, wraz z robotami elektrycznymi, teletechnicznymi oraz rurociągami technologicznymi i robotami transportowymi,
- c) wiertniczych, wiertniczych mroźniowych i cementacyjnych oraz geofizycznych,
- d) montażowych górnictwa ropy naftowej i gazu wraz z urządzeniami.

3. Upoważnia się do opracowywania i wydawania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych innych ministrów niż wymienieni w ust. 1 i 2, właściwych ze względu na przedmiot ich działania, dla robót remontowych nie wchodzących w zakres budownictwa ogólnego.

§ 2. Upoważnia się:

- 1) Ministra Edukacji Narodowej do ustalania cen:
 - a) na podręczniki szkolne,
 - b) za świadczenia zakładów opiekuńczo-wychowawczych,
 - c) za świadczenia przedszkoli,
- 2) Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa do ustalania:
 - a) cen map i innych materiałów geodezyjnych i kartograficznych sprzedawanych z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego,
 - b) marż handlowych urzędowych stosowanych w obrocie mapami i materiałami wymienionymi pod lit. a),
- 3) Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej do ustalania cen na prosięta i warchlaki ze skupu interwencyjnego,

4) Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą do ustalania marż handlowych urzędowych dla jednostek gospodarki uspołecznionej prowadzących działalność handlu zagranicznego,

5) Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej do ustalania cen za:

- a) świadczenia uspołecznionych zakładów pomocy społecznej, domów małych dzieci i żłobków,
- b) świadczenia zakładów społecznych służby zdrowia,
- c) osobiste świadczenia osób fizycznych na rzecz zakładów społecznych służby zdrowia (oddawanie krwi itp.),

6) izby skarbowe do ustalania cen zbytu (z wyjątkiem cen wyrobów nowo wprowadzanych do produkcji) na:

- a) leki gotowe, surowce i szczepionki, objęte wykazami ustalonymi przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej,
- b) nawozy sztuczne oraz wapno nawozowe.

§ 3. Organy administracji państwowej wymienione w § 2 ustalają ceny wymagające dotacji z budżetu państwa w uzgodnieniu z Ministrem Finansów.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1985 r. w sprawie upoważnienia organów administracji państwowej do ustalania niektórych cen urzędowych i marż handlowych urzędowych oraz określania zasad ustalania cen regulowanych (Dz. U. Nr 61, poz. 319 i z 1986 r. Nr 47, poz. 233).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

87

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 marca 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie taryfy składek za ubezpieczenie ustawowe środków trwałych przedsiębiorstw państwowych od ognia, huraganu, powodzi i innych zdarzeń losowych.

Na podstawie art. 8 i w związku z art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 45, poz. 242) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1985 r. w sprawie taryfy składek za ubezpieczenie ustawowe środków trwałych przedsiębiorstw państwowych od ognia, huraganu, powodzi i innych zdarzeń losowych (Dz. U. Nr 10, poz. 39) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 w ust. 1 w pkt 3 wyraz „zawodowej” skreśla się,
- 2) załącznik do rozporządzenia otrzymuje brzmienie określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *A. Wróblewski*

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Finansów z dnia 8 marca 1989 r.
(poz. 87)

TABELA STAWEK TARYFOWYCH

Poz.	Symbol gałęzi (branży) według Klasyfikacji gospodarki narodowej	Nazwa gałęzi bądź branży według Klasyfikacji gospodarki narodowej	Stawka taryfowa w %
1	2	3	4
1	011	Przemysł węgla kamiennego	2,4
2	014—019	Przemysł węgla brunatnego i jednostki pomocnicze przemysłu węglowego	0,9
3	02	Przemysł paliw (z wyjątkiem węglowego)	1,1
4	03	Przemysł energetyczny	0,7
5	04 05	Przemysł hutnictwa żelaza Przemysł metali nieżelaznych	0,1
6	06	Przemysł metalowy	0,8
7	07—08	Przemysł maszynowy	0,8
8	09	Przemysł precyzyjny	0,5
9	10	Przemysł środków transportu	0,8
10	11	Przemysł elektroniczny i elektrotechniczny	0,9
11	121—123, 138	Przemysł kopalnictwa surowców chemicznych, przemysł nieorganiczny, przemysł nawozów sztucznych, przemysł kopalnictwa siarki	0,6
12	124—137, 139	Przemysł chemiczny (poza poz. 11)	2,3
13	14	Przemysł materiałów budowlanych	0,7
14	15 16	Przemysł szklarski Przemysł ceramiki szlachetnej	0,9
15	17	Przemysł drzewny	2,4
16	18	Przemysł papierniczy	1,2
17	19—20	Przemysł włókienniczy	1,7
18	21	Przemysł odzieżowy	0,7
19	22	Przemysł skórzaný	1,0
20	23—25	Przemysł spożywczy (poza poz. 21)	1,2
21	241	Przemysł młynarski i makaronowy	3,4
22	26	Przemysł paszowy i utylizacyjny	2,6
23	27	Przemysł poligraficzny	1,3
24	28 29	Pozostałe branże przemysłu Jednostki utrzymywane z narzutów na koszt i z zysku przedsiębiorstw przemysłu	1,0
25	31 32	Budownictwo ogólne Budownictwo produkcyjno-usługowe	1,6
26	34	Budownictwo specjalistyczne	1,6
27	35	Jednostki geologiczne	1,5
28	36—39	Inne jednostki budownictwa	0,8
29	40—44	Rolnictwo	1,9
30	45—49	Leśnictwo	1,3
31	50—58	Transport	0,8
32	59	Łączność	0,9
33	61—65	Handel	2,3
34	66—69	Jednostki wydawnicze, filmowe, informatyczne i pozostałe branże produkcji materialnej	1,3
35	70—73	Gospodarka komunalna	0,6
36	74—76	Gospodarka mieszkaniowa	1,0
37	77—89	Nauka, technika, oświata, wychowanie, kultura, sztuka, ochrona zdrowia, opieka społeczna, kultura fizyczna, wypoczynek i pozostałe branże usług niematerialnych	1,0
38	91—97	Inne	1,0

88

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 marca 1989 r.

uchylające rozporządzenie w sprawie opodatkowania podatkiem scalonym niektórych jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 9 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50, z 1988 r. Nr 41, poz. 325 i z 1989 r. Nr 4, poz. 23) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyła się rozporządzenie Ministra Finansów z

dnia 27 maja 1985 r. w sprawie opodatkowania podatkiem scalonym niektórych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 28, poz. 119).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1989 r.

Minister Finansów: A. Wróblewski

89

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 marca 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zwolnienia od podatku od spadków i darowizn niektórych darowizn oraz podwyższenia kwot wartości rzeczy i praw majątkowych nie podlegających opodatkowaniu oraz wyłączonych z podstawy opodatkowania tym podatkiem.

Na podstawie art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. Nr 45, poz. 207) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 listopada 1987 r. w sprawie zwolnienia od podatku od spadków i darowizn niektórych darowizn oraz podwyższenia kwot wartości rzeczy i praw majątkowych nie podlegających opodatkowaniu oraz wyłączonych z podstawy opodatkowania tym podatkiem (Dz. U. Nr 35, poz. 197 i z 1988 r. Nr 31, poz. 230) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 1 kwotę „900.000 zł” zastępuje się kwotą „1.350.000 zł”,
- 2) w pkt 2 kwotę „1.100.000 zł” zastępuje się kwotą „1.650.000 zł”, a kwotę „2.200.000 zł” kwotą „3.300.000 zł”,
- 3) w pkt 3:
 - lit. a) kwotę „1.100.000 zł” zastępuje się kwotą „1.650.000 zł”,

- lit. b) kwotę „825.000 zł” zastępuje się kwotą „1.250.000 zł”,
- lit. c) kwotę „550.000 zł” zastępuje się kwotą „825.000 zł”,
- lit. d) kwotę „275.000 zł” zastępuje się kwotą „400.000 zł”,

4) w pkt 4:

- lit. a) kwotę „3.000.000 zł” zastępuje się kwotą „4.500.000 zł”,
- lit. b) kwotę „2.000.000 zł” zastępuje się kwotą „3.000.000 zł”,
- lit. c) kwotę „2.000.000 zł” zastępuje się kwotą „3.000.000 zł”,
- lit. d) kwotę „1.000.000 zł” zastępuje się kwotą „1.500.000 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do spraw wszczętych po dniu jego wejścia w życie.

Minister Finansów: A. Wróblewski

90

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 lutego 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin i w sprawie wypłaty świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia.

Na podstawie art. 13 ust. 4, art. 61 i art. 72 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1973 r. w sprawie ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin i w sprawie wypłaty świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia (Dz. U. Nr 6,

poz. 39, z 1977 r. Nr 31, poz. 137, z 1981 r. Nr 10, poz. 47, z 1982 r. Nr 39, poz. 264 i z 1983 r. Nr 46, poz. 211) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Organami właściwymi do ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wydawania decyzji w tych sprawach, zwanymi dalej „organami emerytalnymi”, są:

1) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Kadr) — w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w:

- a) Ministerstwie Spraw Wewnętrznych,
- b) Akademii Spraw Wewnętrznych,
- c) Wyższej Szkole Oficerskiej im. F. Dzierżyńskiego,
- d) Szkole Ruchu Drogowego im. F. Zubrzyckiego

oraz w stosunku do członków rodzin tych funkcjonariuszy, z zastrzeżeniem ust. 2,

2) wojewódzki (Stołeczny) urząd spraw wewnętrznych, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania — w stosunku do pozostałych funkcjonariuszy oraz członków ich rodzin.

2. Organem właściwym do wydawania decyzji w sprawie zaopatrzenia emerytalnego w stosunku do osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w razie zmiany przez nich miejsca zamieszkania poza województwo stołeczne warszawskie, jest odpowiedni organ określony w ust. 1 pkt 2.”;

2) w § 2 w ust. 1 w pkt 1 lit. a) treść zawartą w nawiasie uzupełnia się przez dodanie wyrazów „z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181”;

3) w § 7:

- a) w ust. 2 przed wyrazem „zaświadczeń” wprowadza się wyrazy „książeczek wojskowych albo”,
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Okresy zatrudnienia mogą być udokumentowane zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.”,

- c) w ust. 6 wyrazy „właściwych organów administracji państwowej albo organizacji politycznych lub społecznych” zastępuje się wyrazami „lub innymi dokumentami wydanymi przez właściwe organy administracji państwowej albo organizacje polityczne lub społeczne”;

4) § 14 otrzymuje brzmienie:

„§ 14. Decyzję w sprawach zaopatrzenia emerytalnego organ emerytalny wydaje na piśmie nie później niż w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.”;

5) w § 26 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) na podstawie decyzji, odpowiednio, dyrektora Departamentu Kadr Ministerstwa Spraw Wewnętrznych lub szefa wojewódzkiego (Stołecznego) urzędu spraw wewnętrznych — w razie stwierdzenia niemożności zapewnienia emerytowi odpowiedniej pracy zarobkowej w miejscu jego zamieszkania lub w miejscowości pobliskiej albo w razie wykonywania przez emeryta zajęcia zarobkowego lub pełnienia funkcji innych niż wymienione w § 24 i 25”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszczał

91

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 21 marca 1989 r.

w sprawie kategorii osób, które mogą posiadać broń bez pozwolenia wydanego przez właściwe organy podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz. 35 i z 1988 r. Nr 41, poz. 324) zarządza się, co następuje:

§ 1. Członkowie służb bezpieczeństwa zagranicznych linii lotniczych wykonujący zadania związane z bezpieczeństwem lotów na obszarze portów lotniczych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej mogą posiadać broń palną

krótką bez pozwolenia wydanego przez organy podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych na warunkach określonych w porozumieniach przedstawicieli właściwych zarządów portów lotniczych i przewoźników zagranicznych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 25 marca 1989 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszczał

Wydawca: Urząd Rady Ministrów.

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0178-1300-89.

PL ISSN 0209-2123

Cena 32,00 zł